

Місячний міст

Тетяна Майданович

Ох, і наганяється хлопчик Василько за день! І по межах у полі, і по траві у садку, і по курній дорозі, і по кладочці в лузі, і просікою в лісі,— де його тільки не носить.

От якось вертався він увечері додому. Пізно вже було, то й пішов понад самою річкою навпрошки. Між рядами високих соняхів світилась вікнами його хата. Присів хлопчик у лужку на камінь, аби трохи перепочити. Аж тут засяяв небокрай за вербами і викотився повний місяць. Зашуміли кущі під берегом, почувши на собі доторк золотого місячного проміння.

Роззирнувся довкола себе Василько, а через річку до його ніг прослався блискучий міст... Торкнув його руками, а міст поволі розступається, не хоче Василька тримати. Тільки вітер хвацько перемайнув по тому тоненькому мосту на другий берег, в очерети. І перекотилася по ньому пісня, яку десь на другому березі заспівали дівчата. Ох, як захотілося Василькові і собі отак легенько продзвеніти-перелетіти із берега на берег!

Він і сандалики зняв, і курточку. Що ж робити? Це ж була єдина стежечка, якою він ще не бігав...

Вирішив із трави збирати росу та вмиватися нею. З кущів струшував, співав із широкого листа. Вибрав таку росу, що на місяці настоялася,— мерехтливу і теплу. Викупавшись у місячному світлі, він став легким і блискучим, як місячний промінь. І побіг тоді по мосту. І гойдався той місток, наче ланцюговий, а хлопчик лопотів босоніж до берега — все швидше і швидше!

Аж тут місток став прогинатися, розступатися. Ледве встиг Василько на берег вихопитися. Це ж роса місячна на ньому почала обсихати... А така іскриста, чарівна буває вона лише один вечір посеред літа. От пощастило Василькові!..

Візьми та й вгадай, коли саме буде такий наймісячніший вечір! А він є щоліта, один-однісінький, тільки треба повірити в нього, не побоятися вийти на берег...